

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

1988

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLES ÅRSSKRIFT

1988

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

EKSPRES-TRYKKERIET
FREDERIKSHAVN

Forsiden på årsskriftet er et relief, der blev skænket af smedemester Erik Arentsen i Ørtoft til halindvielsen. Han har selv udført det, og det hænger ved indgangen til hallen.

Bagsiden. Vores velkendte digetrold, der i en del år har ligget i forhallen, omtalt i årsskriftet 1979 s. 36. Den er udført af Poul Erland, senere tegnet af A. Truelsen.

Vi synes, de to kunstværker er både smukke og festlige. Derfor har vi valgt dem til at smykke årsskriftet.

Tak til alle, der har skrevet i årsskriftet...

REDAKTIONEN

Indholdsfortegnelse

— og det er lige så sandt —	<i>Grethe Buhrkall</i>
Skolens formål	<i>Grete og Bent Østergaard</i>
Året som gik	<i>Christa Grauslund</i>
Lærernes holdning	<i>Bent Østergaard</i>
Sverigestur	<i>Ellen Brodersen</i>
Jonas, Pinochio og ozonhullerne	<i>Birte Kjær Nielsen</i> <i>Tom Søndergaard</i>
Turen går til Afrika	<i>Lene og Ole Petersen</i>
En sejler fortæller	<i>Torben Pihl</i>
Kampen mod de franske vindruer	<i>Lisbeth Helleskov</i>
Giv børnene ret	<i>Carl Scharnberg</i>
De gør det bare	<i>Jeppe Buhrkall</i>
Vendelbomål	<i>Johannes Hadding</i> <i>Jeppe Buhrkall</i>
Kærlighed	<i>Søren Schwartz</i> <i>Jeppe Buhrkall</i>
Korte hilsener	
Meddelelser	
Elevfortegnelse	
Regnskab	
Anti-jantelov	

... og det er lige så sandt...

Selma Lagerlöf fik som barn fortalt en legende af sin farmor og hun har genfortalt den efter erindringen: Den hellige nat.

"Der var engang en mand, som gik ud i den mørke nat for at låne ild. Han gik fra hus til hus og bankede på: "Hjælp mig, hjælp mig! sagde han. Min hustru har lige født et barn, og jeg må tænde ild for at varme hende og den lille."

På sin vej kom han til en hyrde og dennes hunde, som vogtede fårene, men selvom manden var en vred mand, og hundene var glubske, og begge parter angreb den fremmede, kunne de ikke skade ham, og hyrden spurgte: "Hvad er det for en nat? Og hvoraf kommer det, at alle ting viser dig barmhjertighed?". Da svarede manden: "Jeg kan ikke sige dig det, når du ikke selv kan se det."

Hyrden fulgte efter manden, til de kom til stalden, og han blev så overvældet ved synet af det lille barn og dets moder, så han tog et lammeskind frem, som barnet blev hyllet i.

Da viste han også barmhjertighed.

Selma Lagerlöf slutter sin legende med at fortælle, at hendes farmor på dette tidspunkt lagde hånden på hendes hoved og sagde: "Dette må du ikke glemme, for det er lige så sandt, som at jeg ser dig og du ser mig. Det er ikke lys og lamper, det kommer an på, og det er ikke måne og sol, der er det væsentlige, men det som er fornødent, er, at vi har øjne, som kan se Guds herlighed."

Legenden her er meget forkortet, men i mange år læste jeg den i sin helhed til vores juleafslutning på skolen, når forældrene kom og hentede deres børn hjem til jul. Selv følte jeg, at nu var julen kommet.

Advent betyder: Herren kommer. Adventstiden er en dejlig tid, og vi må passe på, at vi ikke drukner i travlhed. Tingene må ikke tage magten fra os.

Ude i verden er der nød og elendighed mange steder. Mennesker må flygte fra undertrykkelse, mange er ofre for sult og sygdom. Vi må ønske, at ingen føler sig helt forladt af Gud og mennesker, men alle kan se et lille glimt af den store, klare stjerne julenat.

*O kom til os alle, du højtidsens drot,
om lokken er gylden, om håret er gråt,
udbred dine hænder, mens lysene brænder,
og skænk os din fred,
thi evig, ja, evig er glæden,
når du følger med.*

(Vilhelm Gregersen)

Glædelig jul ønskes alle gamle elever, lærere og venner af skolen.

Grethe Buhrkall.

Skolens formål

Man kan næppe undre sin over, at skolen er kommet til at spille en væsentlig rolle i debatten på en lang række områder af vort samfundsliv. Skolen har jo så mange forbindelser til væsentlige dele af samfundet - hjemmene, erhvervene, højere uddannelser, socialpædagogiske institutioner, folkevalgte myndigheder m.fl. - og giver samtidig staten (samfundet) mulighed for en så massiv påvirkning, at den må komme til at spille en central rolle, når nutid og fremtid for vort samfund diskuteres.

Skal vi forsøge at formulere et formål for skolens virksomhed, kommer vi imidlertid i den paradoksale situation, at skolen egentlig vil tjene samfundets almene formål bedst, hvis den får lov "at være sig selv", hvis den så at sige har til hovedopgave at stå vagt om børnene og de unge, give dem optimale betingelser for et lykkeligt børne- og ungdomsliv.

Det må være en skole for børnene og de unge, som ikke bare kan være forberedelse til et fremtidigt liv eller afspejling af et nutidigt, men hvor det, der sker, angår os personligt.

Skulle jeg forsøge at udtrykke mig lidt tydeligere med hensyn til skolens formål, kunne jeg måske sige, at det må være at prøve at fremme elevernes personlige vækst og udvikling i retning af et stadigt stigende kendskab til sig selv og omverdenen og en deraf følgende større social modenhed og evne til selvudfoldelse. Skolen skal i første række give mulighed for hver enkelt elevs personlige udvikling, den skal

være ramme om hans eller hendes tilegnelse af nødvendige kundskaber, den skal ustandselig skabe situationer, som kræver social indstilling, som øver eleverne i ansvarsbevidst samarbejde. Det må fastholdes, at det ikke først og fremmest er formålet at undervise elever. Eleverne lærer under alle omstændigheder. Opgaven er at fremme deres muligheder for at lære og for at engagere sig, ikke blot at give dem stof eller overlevere dem et færdigt sæt arbejds erfaringer.

Det må derfor også være væsentlig at eleverne fra første færd, men naturligvis i stadigt større omfang efterhånden som de bliver ældre, lærer at tage beslutninger, får lejlighed til at vælge og have medansvar for skolens liv på en lang række felter.

Grete og Bent Østergaard.

Året som gik...

Den 11. august 1987 en ganske minderig dato. Ankomst til Stidsholt Ungdomsskole.

Stille elever bærer ind, mor ordner sengen - lutter idyl. Hvad skal vi opleve og hvad sker mon her? Det blev til mange oplevelser. Mange aktiviteter her sker i hallen. I september følte vi pludselig at nu måtte der ske noget.

Så vi trak en hel dag ud, og som vi dystede i hallen. I samme måned havde vi besøg af pensionisterne fra Frederikshavn. Vi benyttede dagene til en tur her i den nordlige del af landet, hvor vi besøgte Nordsømuséet, Hirtshals fyr, Skagen og Råbjerg mile.

Vi havde et par hyggelige arrangementer i efteråret sammen med Ørtoft borgereforening. Først en god sangaften med familien Kragelund, dernæst høstfesten med tale, sang og spisning.

Do you speak English? Vi prøvede da på det, da vi i november havde besøg af amerikanere. Men sport, hygge og diskotek er da heldigvis internationalt.

Den 21. november var der indefodbold i Morsøhallen, hvor alle kæmpede bravt og nød samværet med andre jævnaldrende.

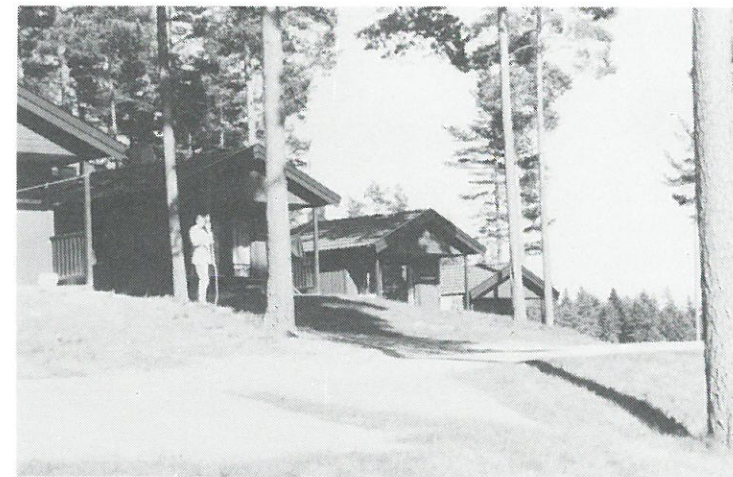
Som vi plejer havde vi besøg af Leif Bak. Han er en velkommen gæst her på skolen, han lærer os en masse og fortæller så godt om sit virke i det kriminalpræventive råd.

December - Julemåneden er der en ganske speciel forventning og hygge. Vi lavede juleklip, der var et par emnedage og et enkelt natløb med roelygter blev der da også til.

Vi sluttede aftenen før juleferien med en teatertur til Aalborg. Vi så Projekt Opgang på Jomfru Ane.

Tiden efter jul løber altid så stærkt. Den 28. januar havde vi besøg fra Ingstrup, det var en god aften, hvor vi både dystede og havde det herligt sammen.

I kan vil huske vores emneuge "Stidsholt Festival", sikke flotte ting vi lavede.

Så var der turen til Sverige - den bliver omtalt andetsteds -. I marts var vi på virksomhedsbesøg. Nanok, Ørskovværftet og Vejledningscentret blev det til.

I maj var så elevmødet som altid er en herlig dag, med mange gæster og højt humør. Kan du huske? Mange gamle venskaber her fra skoletiden bliver genoptaget.

Også vores skoleår slutter, de sidste dages aktiviteter var hektiske. Mindebøger, Fårup sommerland, et absolut sidste natløb og så Afslutningsmiddagen, lærerne med serviet over armen færende afsted med saftevandet, et kosteligt syn.

Ja, det var så en del af vores skoleår, mange andre ting har vi oplevet - fødselsdagsfester, revy, hyggestunder og forhåbentlig også timer i klassen, I vil huske.

Et nyt skoleår er startet, 95 nye elever er i gang med lignende aktiviteter om jeres, og 10 måneder vil igen ile afsted. Et af de minder som sikkert står for os alle var de sidste timer her, Leif og Carsten med guitaren og mange elever her på lærerværelset som sang:

*Om lidt blir' her stille fik du hørt din melodi.
om lidt er det forbi og - om lidt er vi borte
fik du set det du ville vi ses måske igen.*

Med denne lille beretning fra året som gik, vil jeg gerne sende de kærligste hilsener ud til alle I gamle elever, jeg kender - og det er jo snart mange.

Hilsen fra Christa.

Lærernes holdning

Der har været talt meget om den afgørende rolle, lærernes holdning, modenhed og personlighed må spille i den pædagogiske proces. Det har man aldrig været i tvivl om. Det, der må påkalde sig interesse, er, hvad man kan mene, når man taler om lærerholdning. Er det en mene ideologisk bestemt indstilling, som man mener kan egne sig som eksempel, eller er man tværtimod bange for at påvirke elever og foretrækker at tildele læreren hjælperens rolle.

Vi kan jo hurtigt blive enige om, at vi naturligvis, hvad enten vi synes om det eller ej, øver en påvirkning på vore medmennesker bare ved vor tilstedeværelse. Spørgsmålet er i virkeligheden, om vi skal gøre påvirkningen til en bevidst affære, d.v.s. bruge den i vort formåls tjeneste, eller i realiteten vil se væk fra den, lade den være et biprodukt af vort indlæringsarbejde.

Hvis der første skal lade sig gøre, må vi arbejde med os selv. Jeg må begynde med at stille det krav, at jeg accepterer mig selv, som jeg er, her og nu. Det må være en væsentlig betingelse for min accept af de andre, at jeg både følelsesmæssigt og intellektuelt prøver at nå til en nogenlunde klar forestilling om, hvem jeg er, med fejl og fortrin, og

at jeg accepterer det billede, jeg når frem til. "Elsk din næste som dig selv", står der i bibelen. Allerede der er målestokken jo angivet tydeligt nok" som sig selv". Skjuler jeg mig for mig selv og andre, vil jeg få svært ved at komme videre, både med mig selv og i forhold til mine medmennesker.

Det er ikke et bud om først og fremmest at gå i lønkammer. Netop samspillet med de andre giver mig rig lejlighed til at prøve mig selv, forstå mig selv. Hvis jeg synes, jeg har lidt nederlag i en undervisningssituation, må jeg prøve at fortælle det til en kollega, det er rimeligt at samarbejde med. Hvis jeg fra en elev møder et spørgsmål, jeg ikke kan klare, eller jeg har grebet en sag galt an, må jeg indrømme det åbent og ligetil, og jeg må give min hjælp, hvor jeg synes, jeg kan noget eller har haft gode erfaringer.

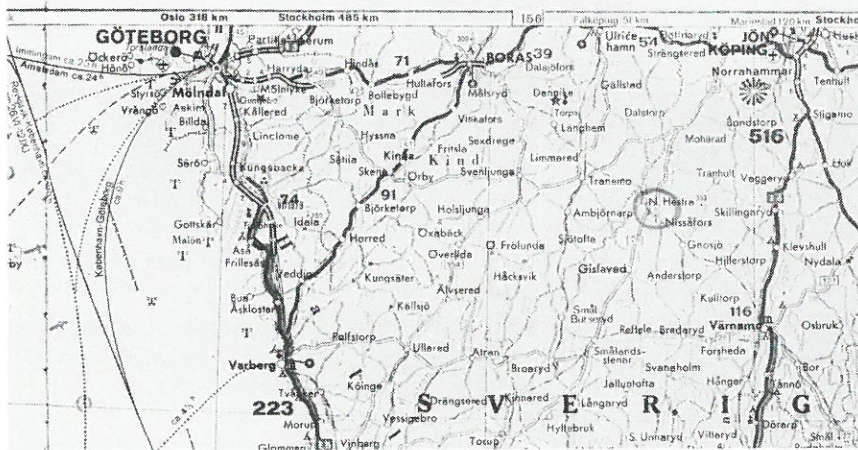
Dette syn på læreren og hans arbejde må indeholde en klar forståelse og accept af fejltagelsernes uundgåelighed og konflikternes nødvendighed. Fejlene hører jo til menneskelivets grundvilkår, og til den pædagogiske proces. Vi må åbent vedgå dem, analysere og vurdere dem og se, hvordan vi kan undgå stereotyp at lave dem igen og igen. Det må naturligvis i første

række ske ved stadig forbedringer af vore metoder, stadig større klarhed om målene og hele vor situation om lærere. Og vel at mærke med fuld be-

vidsthed om, at nye fejl vil dukke op, som vi så igen må tage stilling til o.s.v. i det stille håb, at der er tale om en stadig opadgående spiralbevægelse.

Bent Østergaard.

Sverigestur!

I maj 1987 tog vi lærere og elever på Sverigestur til Hestra mellem Jönköping og Gislaved. Vi blev indkvarteret i hytter og boede sammen 4-6 elever og lærere, og hurtigt efter ankomsten fik vi os indrettet og den medbragte forplejning fordelt og områdets muligheder undersøgt.

Hytterne lå i et naturskønt område, omgivet af skov og bakker og en stor sø lige i nærheden. Vi havde strålende vejr, så der var rig mulighed for udenørs aktiviteter, og disse blev udnyttet fuldtud på trods af fjernsyn i hver hytte tilsluttet sky-channel.

To dage var forbeholdt ture til Husquarna maskinfabrik og et atomkraftværk. På Husquarna fik vi gennem en

rundvisning i små grupper indblik i produktionsforløbet af f.eks. symaskiner og boremaskiner, lige fra bestilling til forsendelse af varen, mens man på atomkraftværket ved et lysbilledforedrag og en tur i bussen på værkets område søgte at formidle vigtigheder og sikkerheden af disse energiskabende atomkraftværker. Efter så megen mekanik og teori var det en hel lise og fornøjelse at komme ind på "Polkagrifabrikken", en lille bygning med forretning og et baglokale, hvor man fremstillede slikpinde i alle farver og former. Der var da også mange polkagrise, som blev købt, nydt og taget med hjem som souvenirs. På turene blev der også lidt tid til at se på byen og bruge lidt lomme penge, men ingen var

kede af det, når vi skulle tilbage til hytterne. Her var altid aktivitet. Enten gik man en tur i skoven, kravlede op ad den store skibakke og nød turen nedad igen, eller man tog ned til søen for at ro i robåde eller i kano, eller bare tage sig en tur i vandet.

Hver hytte sørgede selv for at lave mad, men med den gode madplan og

de medbragte forsyninger, som køkkenet på skolen havde forberedt, gik det hele som en leg.

Den sidste aften mødtes vi alle nede ved søbredden for at holde afskedsfest. Eftermiddagen var gået med forberedelser, man havde samlet brænde til bålpladsen, snobrødsdej blev lagt, pølser og dej sat på pinde, så det kunne ristes over bålet og vejret var med os. Hele aftenen sad vi omkring bålet, og sang, spiste og hyggede os, og man sørgede for at få sig en sidste rotur eller kanotur eller bare en vandtur - dette var dog mere eller mindre frivilligt.

Inden afrejsen skulle alle igang med oprydning- og rengøringsarbejdet i hytterne, så alt var klar til kontrol af udlejerne. Til elevernes begejstring var to lærerhytter ikke gjort tilfredsstillende rent, så de måtte igang igen. Men færdige blev vi, og det var en træt, men glad lærer- og elevflokk, som satte næsen hjemefter til en velfortjent pinseferie.

Ellen Brodersen.

...du roer
- jeg holder
båden!

Sverigesturen!

Åh nej, rengøring igen...

Jeg tabte båden i vandet!

Jonas, Pinocchio og Ozonhullerne

De fleste af os kender myten om Jonas og den store fisk eller Jonas og hvalen, som mange kalder den, men jeg vil alligevel fortælle den.

Herren befalede - som vi husker - Jonas, at gå til Nineve og fortælle, at Herren så den synd og ondskab, som trivedes i byen.

Den slags ting har man ikke altid lyst til at fortælle magthaverne, det havde Jonas heller ikke, så han ville væk.

Når man vil væk for alvor, ja så er det over de store vande. Jonas tog til havnebyen Jafo for at tage til et sted, hvor han med sikkerhed ville være meget langt væk, så langt væk, at Gud sikkert ikke kunne se ham, nemlig til Tarsis.

Han skaffede sig skibsløjlighed, men ikke så snart var skibet kommet ud på havet før en vældig storm rejste sig. Sømændene kæmpede for skibet og mod elementernes rasen, og Jonas snorksov. Skibsføreren fik vækket Jonas, for nu skulle der kastes lod, om hvem der var skyld i dette uvejr - og loddet ramte Jonas. Han måtte fortælle sin historie om flugten fra profetgerningen, og til slut måtte han også lade sig kaste i havet for at stilne stormen.

Jonas havde knap ramt havet før dette lå stille - med venlige drønninger og en let brise, men Jonas, han blev slugt af en kæmpefisk.

Jonas var i fiskens bug i tre dage og tre nætter, og herfra sendte han en af verdenshistoriens mest rørende bønner

til sin Gud. Han blev hørt, og fisken spyttede han op på det tørre land.

Da talte Herren igen til Jonas, og nu hørte Jonas befalingen, og drog til storbyen Nineve - der skulle tre dagsrejser til for at komme igennem den - og han råbte: "Om fyrretyve dage skal Nineve styrtes i grus", og folket i byen straffede ham ikke, de klædte sig derimod i sæk og aske. Han gik til kongen, og heller ikke denne straffede, men beordrede derimod at både folk og fæ skulle faste og klæde sig i sæk og aske, og de skulle omvende sig fra deres onde vej - og de gjorde det.

Da Gud så dette besluttede han sig til ikke at gøre alvor af den ulykke han havde truet med.

Da Nineve ikke blev ødelagt efter der 40 dage, blev Jonas fornærmet. Hvad skulle alt det barmhjertighedspjæt nu til for! Hvorfor skulle han både udsættes for dårlig samvittighed, stormvejr og fiskebug! - og så kunne Gud for resten godt slå ham ihjel.

Nu er Gud jo ikke til pjæt, så Jonas måtte nøjes med at melde sig lidt ud af samfundet. Han byggede en løvhytte lidt øst for byen, så kunne han sidde der og holde øje med, om der nu alligevel ikke skulle ske noget i Nineve.

Da lod Herren et oliventræ vokse op til skygge og glæde for Jonas - og Jonas glædede sig. Dog, glæden blev kort, for Gud lod en orm gå i træet så det gik ud - og solen brændte Jonas. Jonas klagede, hvis det skulle være på den måde,

ville han hellere dø end leve. Da sagde Gud - du klager dig over et oliventræ, som du hverken har plejet eller passet, som kom på en nat og gik ud på en nat, skulle jeg så uden videre ødelægge en by med mange tusind indbyggere? Tag sig sammen og vend tilbage til livet.

Da jeg fortalte denne myte på ungdomsskolen, blev jeg afbrudt midt i fortællingen, hvor jeg havde sendt Jonas ned i fiskens bug, "jamen det er jo Pinnicchio, du fortæller", var der en elev der udbød, genkendelsen var der straks.

Hvis vi andre lærte lidt af myten om Nineve, var det muligt, at vi også forstod den besked om vores klode, som vi så rigeligt får om de voksende ozonhuller, om drivhuseffekten på grund af det alt for høje energiforbrug, og om den regnmangel og iltmangel, som ur-skovsafbrændingen afstedkommer.

Hermed en hilsen til alle fra stedet, hvor der er slyng på Skjern Å.

*Birthe Kjær Nielsen og
Tom Søndergaard
Sdr. Felding Højskole*

Turen går til Afrika

I marts måned 1986 rejste Ole og jeg til Afrika for at besøge vores venner Mie, Christian og deres dreng Søren.

Christian arbejdede som ekspert for Danida i Kigoma i Tanzania. Arbejdet bestod i at få et værft igang. Der er tre skibe, som tilhører værftet Liemba, Sangare og Mongosa. Sangare er et tankskib, og Liemba og Mongosa er passager- og fragtskib, de sejler alle tre på Tanganyikasøen.

Vi fløj til Nairobi i Kenya og videre til Bujumbura i Burundi, hvor vores venner hentede os. Derfra var der 7-8 timers kørsel i Land-rover til den by i Tanzania, hvor de boede, Kigoma.

Vejene i Tanzania er meget dårlige. Mie plejer at sammenligne det med at køre på tværs af furene på en frosset pløjemark. Vi punkterede også på turen, så Christian og Ole måtte skifte hjul, mens en masse kikkede på. Der er altid folk på vejene. De går fra det ene

sted til det andet. Der kører busser mellem de større byer, hvis de kan køre. Når de kører, er de fyldt til sidste plads både ude og inde. Sidst på eftermiddagen nåede vi frem til Kigoma og huset, hvor vi skulle være den næste måned.

De næste dage gik med at blive akklimatiseret. Jeg fulgtes med Mie på markedet for at handle, og Ole fulgte med Christian på arbejde. Søren skulle også i skole hver dag, sommetider kørte Ole med ham, ellers var det Mie. Skolen var en nordisk skole. Det var kun Søren og en norsk pige, der blev undervist der på det tidspunkt. Læreren var norsk. Mie underviste også Søren hjemme i dansk og matematik efter skolebøger fra Danmark.

Op til påske ville vi til Serengeti Nationalpark.

Der var mange forberedelser til sådan en lang tur. Vi var på en missions-

station for at høre, om der var plads på Keza, en norsk missionsstation på vejen. Det var der ikke, så de prøvede en, der var længere væk, en finsk, og der kunne vi godt få plads. Vi skulle også have nogle andre dæk, dem Christian havde var ikke for gode til så lang en tur, men det var ikke til at købe nogle. Dem skal man have fra Danmark, men så lånte vi nogle af de nordmænd, der også arbejdede i Kigoma. Brændstof skulle vi også have med, en trommel med 200 liter. Der er tankstationer i byerne, men der er ingen brændstof. Vi skulle også have vand med. Det skulle først koges godt og filtreres, og sidst maden til de mange dage, ja, og alt vores tøj, det er godt, der er god plads i en Land-Rover.

Inden turen havde Christian og Ole set bilen godt efter, så turen skulle gå uden problemer.

Sent om aftenen kom vi til Nyamahanga, som missionsstationen hedder. Det er et børnehjem for helt små børn.

De må være op til 2 år, så skal familien hente dem hjem. Det er en oplevelse at komme på missionsstationerne. Det er et lille stykke Skandinavien midt i Afrika, og de er utroligt gæstfrie. Der fandtes gæstehuse på de to, vi var på. Der er ingen hoteller, og afstandene er store, så derfor overnatter man på missionsstationerne.

Næste dag gik turen videre til Boko-ba, hvor vi skulle med færgen, Viktoria, over Viktoriasøen til Mwanza, hvor vi skulle bo hos nogle danskere, der også arbejder for Danida. Det var dejligt at få et bad, for det er en temmelig støvet fornøjelse at køre i Tanzania.

Dagen efter kørte vi videre mod Serengeti. Ved indkørslen er der en vagtbygning, hvor man får tilladelse og betaler for at køre ind og igennem. Det er regntid, så alt er frodigt og grønt, - men det har også sine ulemper, flere steder på vejen var der store mudderpåklæbninger, hvor vi sad fast. Vi måtte ud på savannen for at finde noget træ til at

lægge under hjulene for at komme videre, andre steder måtte en af os gå foran bilen for at finde den mest tørre vej, så vi kunne undgå at sidde fast.

Der var masser af dyr, bl.a. Thomson's gazeller, gnuer, zebraer, giraffer, bøfler, strudser, aber o.s.v.

Frokost blev holdt i skyggen af en stor skærmakacie. Næste stop var ved en flod, hvor vi så elefantspor og krokodiller, der lå og soled sig.

Tiden løb fra os, fordi vi var så optaget af at se på alle dyrene, filme og fotografere, så lige pludselig var det mørkt, så vi var spændt på, om vi kunne finde motellet "Seronere Loge".

Næste dag gik turen mod Ngorongoro Crater, det ligger ret højt, så bilen kørte varm på vej op, og vi havde fuld varme på varmeapparatet, selvom der var 30 graders varme. Ved middagstid var vi fremme ved næste motel, "Ngorongoro Wild Life Loge". Det lå på kanten af krateret, så vi fra vores

værelser kunne se derned, medens vi spiste frokost.

Om eftermiddagen fandt vi en guide til at køre os ned i krateret. Her var der masser af løver, som vi kørte rundt imellem. Der var også hyæner og et næsehorn med unge, gnuer, bøfler, forskellige hjorte og en stor saltsø med tusinder af flamingoer. Der var også et sted man kunne campere, men vi foretrak motellet.

Næste dag startede tilbageturen. Vi besøgte Olduvai-slugten.

Det er her, de første spor af den menneskelige race er fundet.

På tilbagevejen faldt udstødningsrøret af. Det bandt Christian og Ole op med startkablerne, så vi kunne klare os, til vi kom frem til Seronere Loge igen, her håbede vi at kunne få det lavet, så vi kunne komme videre næste dag, og det lykkedes.

På turen gennem Serengeti mødte vi flere masajere, som vi handlede med,

Ole købte et Masajspyd, Mie og jeg perlekranse.

Vi var tilbage i Mwanza efter ca. 4 dage blandt vilde dyr, som man ellers kun ser i TV eller Zoo.

Efter en overnatning i Mwanza gik turen mod Kigoma igen. Vi kunne ikke sejle over Viktoriasøen denne gang, der var ingen brændstof til færgen, så vi måtte tage de 600 km. dårlig vej hjem.

Efter denne tur var der ca. 14 dage tilbage af ferien, dem brugte vi til 1 dages udflugter, bl.a. til Gombe Stream som er et chimpanse reservat.

Der blev også tid til en tur med Mongosa, som sejler op til Burundi.

Vi så også Livingstone monumentet i Ujiji, det var her Livingstone mødte

Stanley. Ujiji ligger i nærheden af Kigoma.

Da ferien var slut, kørte Mie og Christian os til Bujumbura. Vi kom hjem til kulde og sne, mættet af indtryk, som skulle falde på plads.

Til februar 1989 går turen igen til Afrika, denne gang til Mwanza, hvor Mie, Christian og Søren bor nu.

Hilsen

Lene og Ole Petersen

Hjallerup.

Lene elev sommeren 1963. Derefter 1 år i køkkenet og 1 år som barnepige på Grethe og Jepes drenge.

Ole elev vinteren 1960-1961.

En sejler fortæller

Da det efter sigende er kotume at nye lærere her på Stidsholt Ungdomsskole skriver en artikel til årsskrifter, har undertegnede gransket dybt og bredt i et kvarterstid om, hvad mit bidrag skulle handle om.

Sejlerlivets glæder eller noget i den retning, må blive overskriften, da både min og min families fritid hovedsageligt tilbringes til søs. I hvert fald i sommerhalvåret.

Alle de gange, hvor vi har krydset rundt på Kattegat, eller i Limfjorden, og bare nydt det hele, har vi ikke længere tal på, men den historie jeg her vil

berette om, tror jeg aldrig, vi glemmer.

Det var den 31. juli 1986 i Grenå havn. Vi, (min kone Jytte og vores dengang 7 årige søn Brian), var på vej hjemmefra efter en længere tur. Vi havde på udturen sejlet ned gennem Lillebælt mod Tyskland, hvor vi var nogle dage. Derpå rundt i det sydfynske øhav og besøgt steder som Marstal og lignende. Op gennem Storebælt og videre mod Samsø. Den 30. juli nåede vi efter ca. 3 ugers god og frisk sejlads tilbage til Grenå.

Og her d. 31. juli manglede vi så kun de sidste 50 sømil hjem.

Følgende er direkte fra Logbogen, skrevet samme aften:

31/7 - 86

Morgenmad, derefter vinkede vi farvel til Willi. Vi gjorde også klar, og rebede ud fra igår.

Kl. 11.00 smed vi fortøjningerne, og lige nu, kl. 20.00, sidder vi i Hals.

Tiden mellem kl. 11.00 og nu, eller rettere kl. 18.00, hvor vi kom i havn, har været utrolig hård. Det værste vi hidtil har oplevet til søs.

Skal i det følgende prøve at beskrive det kronologisk.

Kl. 11.00 var der i Grenå udmærket vejr. Pæn vind, men heller ikke for meget, så derfor rebede vi ud. Sejlede så gennem havnen i roligt vand. Ved indsejlingen så vi, at bådene udenfor rullede enormt. Det gjorde vi også i samme øjeblik, vi kom derud. Vi satte sejl og strøg afsted i halvvind med ca. 6 knob i snit.

Bølgerne var meget store, men ikke større end vi sagtens kunne klare.

Mellem Fornæs fyr og Gjerrild fyr, startede vi vores kurs på 335 grader, på en agten for tværs.

Gradvist friskede vinden mere og mere op, og bølgerne voksede ligeledes stødt. Vi både vippede og rullede rigtigt meget, og på et tidspunkt begyndte Brian at snakke om, at han ville i havn. Han havde ondt i maven. Lidt efter ville han hjem NU!! Det kunne han ikke komme, men så ville han i land, og det skulle være NU!!.

Der var imidlertid ikke noget land at se nogen steder, kun vand, vand og atter vand, og så bølger.

Problemet med Brians mave løstes med vaskefadet. Vi ofrede gennem det

hans morgenmad til havguderne. Maven blev god igen, men havguderne blev ikke mildere.

Bølgerne voksede stadigt i størrelse, og vi mener, at de største (ca. hvert halve minut) var på godt fem meter. Beskrives kan de vel bedst ved, som vi snakkede om: Kiggede man bagud, var der en vandmur, højere end båden selv, og kiggede man så hurtigt fremad, ned i bølgedalen, kunne det næsten virke som at stå og kigge ud af et vindue på anden sal. Det var ubehageligt. Et stykke tid efter var det Jyttes tur til at kaste op. Vaskefadet var klar.

Vi var uden landkending i meget lang tid, så på et tidspunkt blev vi enige om, at så vi ikke land inden 5 sømil, ville vi forsøge at bomme, og så sejle stik vest. Efter 2,5 sømil så vi svagt omridset af land langt, langt væk. Vi sejlede efter det, for at prøve at stedkende det.

Alt imens blæste det endnu mere op, og da nålen på loggen en enkelt gang var oppe på 10, skulle storsejlet ned.

Det hjalp lidt. Nu gik det knap så stærkt. Vi mente det land, vi så, måtte være Als, så vi sejlede nu mere nordpå igen.

Her oplevede vi for første gang det sjæln, at en stor bølge skyller bagfra indover hækken. Det er ubehageligt, og man bliver temmelig forskrækket. Vi hører pludselig et ordentlig drøn fra en bølge, der brækker lige bag os, og derefter et solidt klask, når den rammer og skyller indover.

Det skal nævnes at vi ikke var i vore heldragter, da vi jo nærmest lænsede. (vinden ind bagfra).

Vi lokaliserede senere Muldhjergene, og endnu senere så vi 2 små prikker som måtte være de kæmpestore bifyr ved Hals Barre.

Vi rettede ind efter dem. Hvor utroligt det end lyder, blæste det endnu mere op, og bølgerne blev umenneskelige. Til tider mærkede det som om vore 1 1/2 tons blev løftet af vandet, for dernæst at kure langt ned ad en bølge.

Et par gange væltede nogle brækkere sidelæns indover os, og det, eller dem, der ikke var helt våde i forvejen, blev det. En enkelt gang blev bunden i cockpittet fyldt op med vand, som dog hurtigt løb ud af læsehullerne. Men slemt var det. Vi nærmede os bifyrene, og jo nærmere vi kom jo mere oppisket blev vandet. Brian sagde, at havet ligesom ville forhindre os i at sejle, men at "Fame" var en dygtig pige, der bare blev ved med at kæmpe.

Og det var så rigtigt.

Uden storsejl var vores fart nede på 4 knob i snit, og da vi over radioen hørte, at der også ville komme tordenvejr, startede vi motoren for at prøve at holde ca. 5 knob.

Da vi derfor på et tidspunkt også skulle have benzin på, foregik det i livline. Jeg var spændt fast 2 steder på båden, så jeg kunne simpelthen ikke falde af. Men grimt var det alligevel at hænge derude bagpå. Det ene øjeblik med en stor vandmur lige bagved, og det næste med et gabende hul samme sted.

Vi kom ind i indsejlingen, og åndede lettet op. Nu var havn indenfor rækkevidde.

Inden vi fik fortøjet, kom et kraftigt tordenvejr, men det var ligemeget. Vi var dyngvåde i forvejen, men i sikkerhed.

Klokken er nu 21.20, og det er godt 2 1/2 time siden vi kom i havn. Jytte hviler oppe i forreste køje, med 2 tæpper og 2 soveposer omkring sig. Hun kan ikke rigtig få varmen igen.

Ellers er mange ting hernede våde, fordi en af brækkerne derudefra også sendte en ordentlig skylle ned i kahytten.

Vi har fået hot dogs til aften, og skal nu kun hvile og slappe af.

(Slut fra logbogen)

Der er fremsat mange betragtninger vedrørende om en båd har sjæl. Ret beset er det jo kun noget glasfiber med en aluminiumsmast, noget navigationsudstyr og noget andet grej. Folk, der ikke er sejlere, vil nok heller ikke kunne forstå det, men for os, der dyrker denne form for sport, er vore både noget helt særligt. Når man igen er i sikker havn ovenpå en tur som føromtalt, dyngvåd, kold og træt og lykkelig over at være i sikkerhed, føler man ikke længere, at ens båd bare er noget glasfiber, men derimod er den mere som en kær ven, man har haft nogle uforglemmelige oplevelser sammen med.

Bare en eneste forkert bevægelse på Grenå-Hals turen kunne have været skæbnesvanger for os, men vi og vores båd klarede den.

Til slut skal nævnes, at vi har kørt med campingvogn i Tyskland, Schweiz

og Østrig, og her haft mange dejlige oplevelser. Men for os, er en campingvogn bare noget metal med hjul under.

Båden derimod, den har sjæl.

Torben Pihl.

Kampen mod de franske vindruer

En beretning om en vinplukkertur på Medoc-halvøen.

I Aquitaine mellem Atlanterhavet og floden Gironde, nordvest for Bordeaux, ligger Medoc, som er en 100 km lang halvø. Den er opdelt i tre regioner: stranden, skoven og vinmarkerne.

I 1986 var vi 12 unge i alderen 14 til 20 år og tre voksne på vinplukkertur i Medoc, Frankrig. Af økonomiske grunde var vi nødt til at køre derned i vores egen bus, og da den var lidt oppe i årene, planlagde vi at køre de ca. 2500 km ned til Medoc-halvøen, med overnatninger undervejs.

Den 2. oktober var dagen for afgang. Alle var spændte og forventningsfulde, da bussen rullede gennem den danske efterårsnat til forhåbentlig hedere nætter i det sydfranske.

Søndag den 5. okt. ved middagstid ankom vi endelig til Chateau Belgrave, hvor vores danske kontaktpige bor. "Vores" slotsbonde ville komme ca. 1 time efter for at eskortere os til sit slot. Efter 3 timers ventetid kom i rasende fart en lille dystert udseende mand - vores bonde! 25 km hasarderet forfølgelsesløb ad Medoc-halvøens snørk-

lende veje endte i den lille by Saint Seurin.

Sct. Seurin er en lille charmerende landsby med nogle få hundrede fastboende, som ligger på østsiden af Medoc-halvøen omgivet af vinmarker så langt øjet rækker. Mellem de typiske sydfranske huse - meget misligholdte set med danske øjne - fandt vi en lille butik og et supermarked på størrelse med en stor dansk bagerbutik, men med et misundelsesværdigt udvalg af gode ting og sager. Ved hjælp af fagter og underlige lyde, kunne men købe alt fra dyr parfume til li' så vellugtende tørfisk! På byens lille hotel var der hver aften diskotek, hvor alverdens folkeslag syntes at have sat hinanden stævne. En aften mødte vi en australsk fyr og en irsk pige - plukkere selvfølgelig - som tjente til deres videre rundtur i Europa.

Midt i denne idylliske landsby åbenbares for os "slottet", som for en tid skulle være rammen om vores hverdag.

Ved synet af dette slot, kølnedes begejstringen noget. "Sådan noget gammelt lort!" var det første spontane udbrud - og ingen overdrivelse!

Det første, vi kom ind i, var et, efter

danske forhold, ulækkert køkken med guirlander af spindelvæv, derfra ind i en opholdsstue med et kæmpebord og 3 stole! Ved siden af dette var der et uhumsk lokum, så uanseligt og med træk og slip, der kun virkede ved en speciel trækteknik. Til venstre for opholdsstuen var der et lille vammelt værelse, og de tre piger, der fik tildelt dette, flyttede resolut deres madrasser til et af værelserne ovenpå. Heroppe fandtes også baderummet med en 10 liters varmtvandsbeholder, (ca. 1 l. pr. person). Sengene var noget for sig: bløde, hårde, store og små i en skøn forening, og fra forrige århundrede, men de fordeltes uden besvær blandt pigerne. Drengene boede i et andet hus.

I een af de øvrige tilbygninger til slottet var spisesalen og det store køkken. Køkkenet viste sig at være et ca. 12 m² stort rum med 2 gaskomfurer, 1 vask og 1 bord. Gulvet var "niveaudelt" d.v.s. det bestod kun af jord og var som følge

deraf mest slidt på midten. Det måtte være noget at en balancekunst at joglere rundt med potter og pander, men på dette sted, hvor en dansker ville nægte at lade sin hund spise, fremtryllede kokken de mest delikate retter to gange dagligt. Allerede første aften blev vi hilst velkommen af den lille, fede, altid smilende kok i en rød, nusset trøje. Den havde han også på den sidste aften, men den var i mellemtiden gået hen og blevet BESKIDT!

I spisesalen tilbragte vi også vore aftener sammen med belgiske og franske studerende, der tjente til studierne ved at plukke druer. Det var unge fyre, og det afstedkom mange spøjse bemærkninger på dansk, som vi morede os meget over til stor fortrydelse for dem, som jo ikke forstod en brik. Sjovt nok var den altoverskyggende træthed, vi følte efter en hård arbejdsdag, som blæst væk, når vi om aftenen morede os med kort- og terningspil og danske og franske viser.

Arbejdsdagen startede præcis kl. 8, og veludrustede med kurve og sakse, drog vi så i kamp mod de sydfranske druemarkers. En i forvejen lang og trøls arbejdsdag, kunne virke umådelig uoverskuelig, hvis man var så uheldig at få en sløv saks. I modsat fald måtte forbindingskassen frem, da skarpe, franske vindruesakse tit nægter at kende forskel på ranker og lillefingre.

Derudaf gik det. Fire plukkere var "fælles" om een bærer, en person med en kæmpekurv på ryggen - den kunne indeholde 70 kg! Den fyldtes efterhånden, for derefter at blive tømt over i store kar, som fyldte kørtens hjem til slottet.

Der tømmes de over i en anden beholder og en snegl sender druerne

over i en knuser, som sorterer stilke og blade fra og presser resten op i 150 l tanke til gæring. Kemikalier tilsættes og for at få en langsom gæring, overrisles tankene konstant med koldt vand. Efter 14 dage er kerner og skaller bundfældet, og den koncentrerede saft pumpes på rene tanke. 3 mdr. senere er vinen færdiggæret og tappes på egefade, hvis indhold af garvesyre tilfører vinen det sidste "pift". Efter ca. 1 år tappes den på flasker og er klar til distribution. Plukningen fortsatte uafbrudt hele formiddagen, dog afbrudt af en 3 min. pause - hvis det var gået godt!

De 1 m høje vindruerestokke vokser i snorlige rækker i en afstand af 60 cm. Unægteligt et smukt syn, at skue ud over en vinmark, men objektiviteten er langt borte, når man ved, at man sammen med 20 andre skal finkæmme den for druer. De hænger i store klaser, men har den uforskammethed at hænge kun 20-30 cm over jorden - velsagtens for at gøre livet så besværligt for plukkerne som muligt! Var man færdig med een række, hjalp man andre med at plukke deres række færdig, så alle kunne starte på nye rækker samtidig og kl. 12.30 præcis var der middagspause til kl. 14.00.

Eftermiddagen forløb på sammen måde, og kl. 17.30 kunne man med tårer i øjnene konstatere adskillige ømme muskler, man aldrig før havde anet eksistensen af. Skønt mange påstod, at DET gjorde de ikke igen i morgen, var der ingen der havde lyst til at gå og kede sig på slottet, når de vidste, at vittighederne fæg henover rækkerne, alt imens, man knoklede løs. Og så var der jo også alle de skønne fyre. Lønningen for dette trælsomme slid beløb sig til den fyrstelige sum af 127 F. frc (ca. 150

kr.) om dagen. Derfra var trukket kost/logi og diverse afgifter til den franske statskasse.

Endelig kunne vi, efter 5 dages hårdt slid, afslutte en vellykket høst med en lille fest. Spisebordene var i dagens anledning dækket med hvid dug og vinglas (i stedet for ternet voksdug og senepsglas) og alle var i højt humør. Dette var afslutningen og aftenen, hvor drømme kunne blive til virkelighed (det blev de for nogle, mens andre med den samme drøm, måtte gå alene på diskotek).

Efter et par dages rekognoscering på Medoc-halvøen var alle trætte og længtes hjem. Hjemturen forløb heldigvis uden større scener. Jo, nærmere, vi kom den danske grænse, jo højere, blev humøret. Fædrelandets vemodige sange blev maltrakteret på bedste vis.

Konklusionen på en sådan tur er, at man lærer sine egne begrænsninger at kende i forhold til en MEGET krævende arbejdsopgave, som det er umuligt at flygte fra. Samtidig stiller det enorme krav til ens sociale indstilling, fordi turen var baseret på, at alle puklede løs i vinmarken - hvis ikke, måtte andre jo knokle hårdere.

Dette kan måske være inspiration til andre som har lyst til at prøve noget lignende, alene eller gruppevis. Det var en uforglemmelig oplevelse; skjules skal det ikke at det var DRØNHÅRDT, men det er absolut anbefalelsesværdigt.

Venlig hilsen og go' tur.

Lisbeth Helleskov.

*giv børnene ret
til at lege og lære,
at drømme og forme,
leve og være.*

*kun der hvor børn
kan føle sig trygge,
gror det, de gamle
kaldte for lykke.*

Carl Scharnberg

De gør det bare...

Ofte kan man høre om mennesker, der arbejder for en sag "at de dog gider, det hjælper jo så lidt". Det er blevet sagt om Mother Teresa's arbejde i hendes bestræbelse for at skaffe tålighed for fattige. - "at de dog gider" holdning er nok ret udbredt, - gøre noget uden ordentlig betaling for arbejdet - nej - nej, sådan er vi ikke, der *skal* penge på eller under bordet.

Tænk om det er rigtigt, så vil meget gå i stå. Jeg kender mange mennesker, der i det stille gør meget til glæde og gavn for andre - uden betaling påtager de sig en opgave og et ansvar.

Hvem jeg tænker på? Det er nuværende og tidligere bestyrelser for vor skole.

Jeg vil, at her skal bringes en tak til dem. De bruger tid til møder, sætter sig ind i problemerne - træffer afgørelser - tager et ansvar, og støtter de, og os dengang, der skal tage sig af det praktiske. Det hjælper på selvtilliden og giver tro på, at det arbejde, der gøres, er rigtigt.

Tak for den kærlighed og trofasthed, I lægger i arbejdet for vor skole - hvor lønnen kun er "tak for det".

Også tak til elevforeningens nuværende og tidligere bestyrelser.

Karen Søndergaard. I 40 år har Karen stået for udsendelsen af års-

skriftet, ført kartotek over elevforeningens medlemmer.

Vi ved, at den bedste tak, vi kan give Karen, er, at mange flere gl. elever melder sig ind i elevforeningen, hun vil elske at se kartoteket bugne. Tak for det arbejde, du indtil nu har gjort Karen.

Hermed vil vi ønske alle en glædelig jul samt et godt nytår.

På gensyn til "gamle elevers dag" 3. søndag i maj.

Jepppe Buhrkall.

Vendelbomål

"I sine mange digte på vendelbomål har Johannes Hadding givet levende billeder" å folk i wæmmels klær" i Vendsyssel i en tid, som nu kun den lidt ældre generation kender, den generation, der har læst hans digte, når de blev trykt i landsdelens aviser, eller hørt ham fortælle i forsamlinger på sin beskedne stilfærdige vis."

Som sønderjyde tog det mange år at forstå dette nordlige sprog. - Når andre lo, når de hørte en lun vendelbo, - sad man der, hvad mon de ler ad? nu går det bedre.

Med Stidsholt liggende ved Vendsyssels hjerte, må det være rigtigt, at der er et par digte på "muers mo'l".

Johannes Hadding boede på vor egen "Kragekrattet" en lille sandjordsgård syd for Sæby. I 1958/59 var Palle, J. Hs søn, elev på skolen, det år hørte vi første gang ham fremsige sine digte, - jeg sad da som før nævnt. I foråret 88 døde Johannes Hadding 80 år gammel. Tak Palle. Du gav lov at bruge din fars digte også tak til "Vendsyssel Gildet" skrift nr. 3 fra 87, hvor digtene er hentet, og hvor man kan finde mere om J. H.

Nu Johannes Hadding selv. Det første er hans selvironiske introduktion for sine digte "parabler". *J.B.*

Parabler på rim

Di stu'r ewner fæ'k a intj.
Mej sku'lgång dej war slet bewentj.
Men nær mit se'j war i sit es,
så wi'l de ligodt la'w no wes.

Så bløw de på min muers mo'l,
som ligner spil frå traskowfjol.
De spil er dawle bøjers wærk.
Kaski intj fint, men sej å stærk.

Dej fjol ka-græ'e, dej ka litj
å spe'l wor sa'ng frå barndomstij,
di melodi'er wi læ'r som smo,
di sa'ng wi boj-bøn kan forsto.

Wi bruger tit - her noren fywr -
å se'j om jej, der slu'r å ly'wr,
at haj parabler ka fortæ'l.
Kaski de sa'm om mæ ka jæ'l.

Hwis de slo'r te, er a tefreds.
Så wil a ka'l mi'n bette wes:
Mit sla'r, mit slu'r, mi'n bette kim,
mit digteritj: PARABLER PÅ RIM.

Moge Fæ'r

Wiseri jik te tij hæ'n på klåkken,
så sku'l di gammel i kasmeråkken.
Da klæ'n war lå'e, så griner Maritj
å pæger på Lasses fæ'r: "A ma litj,
så måge di er - mø'j mi'r end mi'n."
"Di er da åsse mø'j stø'r end di'n."
Se'r La's, mens haj på fingren tæller:
"Å så er di næsten fem år æller."

Domhje gor oller ø'wr

Pjältjkræmren lå' u'en i hans bræk,
war liså fuld som tå'm hans sæk.
Knud Knøwknast kam å så'e te ham:
"Wor hile sown jør do te ska'm.
Si'l bly'wr do åsse hilt te grin.
Så fuld do er. Dit li'e swin."

Pjältjkræmren swår: "Ja, fuld er a,
men de er ø'wr i må'n, dej da,
men de do fejler, de er wæ'r,
for de gor oller ø'wr, deswæ'r.
De føller dæ, så læ'ng do lø'wr,
for domhje de gor oller ø'wr."

Tøst om natten

Kwo'n wu'nt midt om natten, majs seng dej war tom,
hon høt ham i tjykkent å tentj djer rom:
"Hwa lawer do der midt om natten? Dej bøst!"
"A tår en tor woj, for a war bløwn tøst."
"De war intj woj!" Skræppe op hans skae:
"For a wu'nt netop we, at do såe: Ahe."

Bekendelse

Mig er givet en gave,
jeg må ha' glæden fortalt.
Mig er givet at have
livet, livet der er alt.

Jeg blev så rig ved fødsel.
En verden blev mig forudt:
Et liv med indtryk, ødsel
i næsten hvert et sekund.

Mig er givet at skue
lyset og farvernes spil
og dybe himmelbue.
Jeg glædes, at jeg er til.

Se jordens flora-dække
og stjernernes tavse ro
og møde andres blikke,
som slår mellem os en bro.

Mit øre hører stemmer,
tanker fra andre til mig,
tale som dette nemmer,
at bryde til hjertet vej.

Mig er givet at høre
brænding mod kysterne slå,
toner når fingre rører
strengene, hvor ord er for små.

Mig er givet at føle
væde og varme i vår,
vindens kælenke køle
på kind og gennem mit hår.

Ja, alting blev mig givet
muskler til virke og leg.
Min lovsang - hele livet -
til kræfter, som skabte mig.

Mig er givet at bringe
hjertet, som lever og slår,
en hjerne - om end ringe -
der aner, husker, forstår.

Jeg tænker - altså lever.
Mit væsen er faktisk mig.
Mens hele kloder svæver
uden bevidsthed som jeg.

Mer end funklende stjerne,
mere end celler og salt,
mer end flyvende terne
er jeg - blev menneske kaldt.

Mig er givet at mærke
visionens blomst foldes ud:
En søger, sanger, lærke,
jubilende stiger mod Gud

Johannes Hadding

STIL: I skal have stil for i dag. Den skal indeholde en analyse af "Der var en lørdag aften". Derefter skal I skrive et stykke om, hvad jeres bud på, hvad kærlighed er. - Den skal afleveres om 14 dage.

Det er en af de bemærkninger, som kan få 24 tilsyneladende sovende eller mediterende elever op på mærkerne. I løbet af 10 min. blev retsikkerhed, børnemishandling, intelligens, politistat og alverdens andre uretfærdigheder småting i forhold til det åg, eleverne oplevede blev lagt på deres skuldre.

14 dage efter lå 18 stile i en stak på bordet ventende på en hård, men retfærdig dom fra en autoriseret seminarieuddannet lærer fra Hjørring. En tidskrævende opgave, der bliver til at bære, når man får en perle som følgende.

Jakob Buhrkall

Rigtig god jul og godt nytår!

Jeppe, Lene og Jakob.

Kærlighed

En forelsket pige sad en lørdag aften og ventede på sin kæreste, som havde lovet hende at komme.

Men han viste sig aldrig, så hun lagde sig på sin seng og græd og forestillede sig konstant, at han kom.

Næste morgen stod hun op og gik i kirke i håb om, at han ville være der, men han kom ikke, fordi han havde fundet en anden.

Hun gik ensom hjem ad kirkestien, grædende, og besluttede sig for, aldrig at bruge de ting, han havde givet hende, fordi han ikke elskede hende mere. Hun havde ønsket hans kærlig-

hed, og når hun ikke kunne få den, ville hun aldrig elske nogen anden.

Nu lå hun her og tænkte på Hans Jørgen. Åh jo, de havde mødtes i sommeren 1986 til den årlige sammenkomst i skytteforeningen, hvor han så flot havde gjort det af med hendes nye stedfar. Det var der, hun var faldet for ham. De sagde, det var et vådeskud, men inderst inde havde Laila altid vidst, at han gjorde det for hendes skyld.

Hvor havde de haft det dejligt sammen. Hver aften, når Hans Jørgen var færdig på skydebanen, kom han direkte hen til Laila og hendes mor (den glade enke). Så plejede de at sætte sig og drikke et glas iskold limonade, mens Troels Trier bjæffede i baggrunden, hvorefter moderens nye fyr gerne kom for at hente hende.

Så var de alene. De styrtede ind på Lailas værelse, flåede sengetæppet af og På dette punkt brød Laila altid sammen. Hun kunne ikke holde ud at tænke på, at alt dette var fortid, at det aldrig skulle overgå hende mere.

Det var nu 5 måneder siden hun sidst havde set Hans Jørgen og hans gevær. Dette blev lagt i kisten hos ham den sorgfulde dag, hendes mor tog den sidste afsked med ham.

Alt havde været så rosenrødt. De havde bestilt tid hos borgmesteren, skulle have været gift lørdag formiddag, men fredag aften skete uheldet. Igennem længere tid havde Hans Jørgen fået den mærkelige mani at spise ferskener til morgenmad hver dag. Det i sig selv var ikke så slem en ide, men Hans Jørgen havde en fandens besvær med at spytte dåserne ud bagefter. Laila prøvede at advare ham, men han ville ikke lytte, blev bare ved.

Så skete det Laila frygtede allermest her på jorden. Hans Jørgen fik armen i vaskemaskinen. Den blev revet af, med det resultat, at Hans Jørgen væltede om på gulvet, mens armen gennemgik 40 graders skåneprogram.

Desværre havde Laila ikke overværet episoden, så da hun trådte ind ad døren, gled hun på det overstænkede gulv og slog nakken ned i hundens madskål.

Hvad der herefter skete stod aldrig helt klart for Laila. Hun vågnede op på hospitalet 2 uger efter, hvor lægerne skånsomt fortalte hende, at hun var blevet lam fra ryggen og nedefter, men ville være i stand til at kunne gå om et par år. Dette var den gode nyhed, den dårlige blev bragt hende af hendes mor, som fortalte hende, hvordan det var gået Hans Jørgen.

Hvorfor havde hun dog ikke tvunget ham til at holde op med at spise alle de ferskener, tænkte hun. Så ville alt have været anderledes. Nu lå hun her og ønskede, hun var død. Hendes tilværelse var tom uden Hans Jørgen, hendes eneste store kærlighed.

Hun sørgede i ca. 11/2 år indtil hun en dag tændte for radioen og hørte Jørgen Hjorting snakke med en rotteudrydder fra Espergærde, som lige var kommet hjem fra en slædehundsekspektion over indlandsisen. Hans stemme fik det til at snurre i hendes tåspidser, så skøn var den. Heldigvis optog hun programmet på bånd, så nu kunne hun hver dag ligge og høre denne vidunderlige stemme. Genoptræningen gav forbløffende resultater fra den dag, og inden der var gået en måned var hun rask.

Da hun kom hjem, opdagede hun, at hendes mor var flyttet ind hos en ny

mand og deres hus havde stået tomt i næsten 2 år.

Hun gik i gang med oprydningen. Det gik hurtigt, indtil hun kom til bryggerset, som vakte mange sørgelige minder. Her gjorde hun en ny opdagelse. Hun fandt ud af, hvor svært det er, at skrabe ca. 3 cm størknet blod af et betongulv.

Men lige meget hvor hårdt hun sled, kunne hun hver nat høre rotterne løbe rundt nede i kælderens. I fagbogen fandt hun telefonnummeret på en rotteudrydder og ringede efter ham. Han kom kl. 12 middag næste dag, og straks deres øjne mødtes, vidste de, at dette gjaldt mere end rotter.

Kærlighed ved første blik.

Han flyttede ind hos hende samme dag, og nu oplevede hun noget som var endnu bedre end det, hun og Hans Jørgen havde lavet på sengetæppet sammen. Hun opdagede, at der fandtes bedre ting end at sidde på et sengetæppe og sortere hagl til næste dags skydeøvelser.

Laila og hendes nye kærlighed blev gift og levede lykkeligt lige til den dag, da en mand, der lignede Hans Jørgen på en prik, bortset fra, at han havde en arm for meget, stod udenfor huset og kikkede længselsfuldt ind.

Da hoppede Laila i fryseren uden nogen så det. Her gjorde hun 2 yderligere opdagelser. Den ene var, at selv om tiden læger alle sår, så ruste gammel kærlighed aldrig, og den anden var, at hendes nye mand havde købt grill-kyllinger m. barbecue på tilbud. Hun blev liggende, mens hendes hjerte blev koldere og koldere.

*Søren Schwartz, 10. kl.
Maglebliskolen
Frederiksværk*

Korte hilsener

Kære "gamle" Stidsholtelever

Det er nu fyrretyvende gang, jeg arbejder med udsendelse af årsskiftet til elevforeningens medlemmer.

Mange af jer ser jeg for mig, mens jeg skriver jeres adresser, nogle har været med alle årene, og nogle er kommet til.

Med denne lille hilsen vil jeg gerne ønske jer alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Karen Søndergaard.

Kære Stidsholtelever, "gamle" og "nye".

Jeg vil hermed gerne sende jer alle ønsket om en glædelig jul og et godt og lykkebringende nytår 1989. Jeg vil også gerne sende en meget stor tak til Stidsholt Ungdomsskole, for arrangementet i sommer, hvor vi mødtes til jubilæer af forskellige grader. Det var en meget stor oplevelse igen at mødes med venner, som man ikke har set eller haft forbindelse med i mange år.

En dag i januar, kom jeg til at tænke på, at det da vist var 40 år siden jeg og mit "hold" forlod skolen, efter et dejligt vinterophold, og jeg fik den tanke, at jeg ville finde så mange af holdet som muligt og tromme dem sammen til jubilæumsfesten.

Jeg startede straks med at ringe til lærerinde, Karen Søndergaard, som jeg vidste boede i Sæby, for at få nogle adresser hos hende. Desværre var der ikke mange fra mit hold, der stadig var medlemmer af elevforeningen. Men

jeg fik den glædelige overraskelse, at frk. Søndergaard kunne huske mig, uden jeg sagde mit efternavn, eller hvor jeg boede. Tak for det, frk. Søndergaard.

Efter en værdifuld hjælp fra Grethe og Jeppe Buhrkall, med de adresser, de kunne finde frem til, dem jeg selv kunne finde i telefonbøgerne over Jylland, Fyn og øerne der omkring, gik jeg igang med at ringe til de personer, som jeg mente kunne være mine kammerater fra holdet 47/48.

Og det viste sig glædeligvis, at jeg i starten ringede til de rigtige. Overraskende nok, eller måske selvfølgelig, boede mange stadig på deres hjemegn. Eller hvis det var familien, jeg fik ringet op til, så kunne de henvise til nuværende adresser. Det blev til mange gode samtaler om minder fra "den gang".

På et tidspunkt blev det nok lidt for meget for min kone, der noget sarkastisk spurgte mig, om jeg havde tænkt over, hvor stor vores næste telefonregning ville blive. Hvortil jeg svarede, at uanset hvor stor den ville blive, havde det været pengene værd.

Nogle ganske få fra holdet fandt jeg desværre ikke, et par stykker var flyttet til udlandet, og døden har også gjort sin høst. Dette sidste kunne ikke undgå at stemme sindet i moll, og det varede en tid, inden man ringede til den næste.

Glæderne var dog i overtal, og jeg vil sige til I nye Stidsholtelever: Glæd jer, et jubilæum er ikke det ringeste af et Stidsholtophold.

*Mange hilsner
Jens Ole Sørensen
Bindslev.*

**Strøttanker,
strøtt af en gammel elev.**

25 år. Er det lang eller kort tid? Det kommer vel an på så mange ting. Er man barn og længes efter at blive voksen og få del i alle de glæder, de voksne har, er 25 år meget lang tid, men har man så nået den magiske alder og har opdaget, at ikke alt er glæde og gerne vil stoppe tidens hurtige fremskriden bare en lille smule, ja så er 25 år jo ingen tid.

Da vi i vinteren 1963 - 64 var elever på Stidsholt, var der nok ingen af os, der tænkte 25 år frem i tiden, og på hvad disse 25 år ville bringe af sorger og glæder, mest glæder, men nu er tiden så alligevel gået, og i den anledning håber jeg, at vi kan mødes så mange som muligt til sommer, når der kaldes til elevmøde på Stidsholt.

Til slut en hilsen til alle gamle såvel som nuværende elever og lærere på Stidsholt Ungdomsskole med ønsket om en god jul samt et godt og lykkelig bringende nytår.

*Ole Nielsen (Dybvad)
Nuværende adresse:
Ensomhed 6, 6470 Sydals.*

Hej med jer!

Jeg håber, det går godt hos jer alle fra årgang 1984 - 85 - 86. Efter et veloverstået år på EFG levnedsmiddel, er jeg nu i bagerlære. Det er interessant og forskelligartet på sin måde. Jeg ønsker jer alle en rigtig god jul og et godt nytår.

*Venlig hilsen
Anita Larsen
Præstevangen, Nibe.*

Hej venner fra årene 83 - 85.

Jeg er blevet kontaktet af Grethe og Jeppe, om jeg havde lyst til at sende en hilsen. Selvfølgelig vil jeg det.

Det er jo ikke til at fatte, det er 3 år siden, jeg sluttet på S. U., men jeg har det stadig godt. Jeg har lige taget EFG handel og kontor. Jeg håber på at komme i forretning på et eller andet tidspunkt. På nuværende tidspunkt arbejder jeg ved et erhvervsrengørings-selskab som assistent, hvad jeg er meget glad for, selvom det er aften- og weekend arbejde.

Jeg tænker tit tilbage til den gode og sjove tid på Stidsholt, og jeg vil ønske jer alle fortsat held og lykke i fremtiden.

Jeg håber, I alle møder op til elevmødet i maj, for der er jo desværre en del, man har mistet kontakten med igen - årene af forskellige grunde.

Så mød op, hvis det er muligt. Tak.

*Med venlig hilsen
(Mari) Marianne Madsen
Hobrovej 51, 9000 Aalborg.*

Lendum 31. oktober 1988.

Som jeg sidder her og skriver julehilsen, dukker minderne fra min Stidsholtid uvilkårligt frem.

Om nogle dage er det 43 år siden, jeg første gang kom til Stidsholt Ungdomsskole. Min kammerat Børge og jeg - eller rettere vore fædre - havde lejet en bil sammen for at transportere os selv, vore forældre og vort habengut. Og det var ikke så lige en sag i 1945.

Grunden til, at jeg i det hele taget kom på Stidsholt, var vel den, at mine forældre havde hørt Hans Jakobsen som taler ved forskellige lejligheder. Jakobsen var den gang formand for hovedkredsen "Vensyssel" under "De danske Ungdomsforeninger", og blev jo allerede den gang benyttet meget som taler rundt omkring. Han betog os helt unge.

Og fru Jakobsen. - Vi var efterhånden 6 søskende, der kom på Stidsholt, og min far fortalte engang, at en af gangene, han ankom til Stidsholt med et barn, da kom fru Jakobsen ned ad trapperne med en fernisdunk i hånden. Hun var lige blevet færdig til at modtage de nye elever, og man tænkte, at det var med hende, som man sagde om jødefolket, at de arbejdede altid med sværet i den ene hånd og murskeen i den anden.

Det var det samme, da Anne Marie og jeg langt senere kom med i Stidsholt Ungdomsskoles støttekreds og repræsentantskab og også lærte Grethe og Jeppe Buhrkall nærmere at kende. Og så er det så underligt, at noget af det, man mindes mest, er Jeppes hænder, som mest mindede om en murerarbejdsmand, hvad han jo også var ind imellem. Sådan blev der slidt meget for at bygge skolen.

Muntre minder også, som når Jakobsen aldrig kunne komme igennem forhallen, uden at han vrængede af stentroiden, som lå der. "Og det skal kaldes kunst", sagde han.

De sidste minder om Ris. Til mit holds 40 års jubilæum i 1986, var hun med ved middagen, men måtte midt under det hele have en lille pille, for at holde den gående. Alligevel gik hun 2 timer senere på talerstolen og ønskede de unge mennesker "Til lykke" med den nye hal, som vi indviede ved den lejlighed. Kun holdt oppe af hendes stærke vilje.

En stor skade var det, at Grethe og Jeppe måtte holde op så tidligt, og en lykke var det, at vi fik så gode afløsere. Så vi kan stadig synge, som der før blev gjort i Stidsholtsangen:

*Her er altid godt humør
altid glade drenge/piger.*

Med disse linier vil vi ønske alle årsskriftets læsere en god jul og et godt nytår.

*Anne Marie og Verner Andersen
Skolebakken 1, Lendum*

Elever sommeren 1958 og vinteren 1945-46.

Kære gamle elever.

Jeg sidder her ved mit skrivebord, og skal lave en hilsen til årsskriftet - og så falder jeg i staver. Mine tanker går til alle I kære gamle elever, som jeg her haft den glæde at være sammen med et stykke hen ad vejen. Hvor mon I befinder jer nu? Og har I det mon godt? Det er da mit inderlige håb.

Modtag de bedste ønsker om en rigtig god jul, og et lykkeligt nytår.

*De kærligste tanker
Fatima.*

Vinteren 1938.

50 år siden, hvem kan forstå det., så det var med lidt spænding, jeg så hen til elevmødedagen på Stidsholt Ungdomsskole. Var der mon nogle af de gamle elever fra den tid, og hvordan så de ud, og kunne vi kende hinanden. Og så var der kun en, og ja mærkeligt nok, min bedste kammerat fra den tid, Erik Sørensen, som bor i Gerå. Verden er lille og dog så stor, når der ikke er langt mellem Gerå og Øksenhede, men alligevel skulle der gå 46 år, inden

vi mødtes igen, og mange minder blev udvekslet på denne dag. Det var vanskeligt at finde ud af: Var det her eller der, vi boede, for skolen er vokset i takt med tiden. En dejlig dag blev det til. Senere har Børge og jeg med familie besøgt hinanden.

Ejler Christensen

"Haven" Øksenhede, Sæby.

P.S. Morsomt at opleve en elevdag for en (Marie), som ikke har været elev på Stidsholt Ungdomsskole.

- 10 års jubilarer...

Meddelelser 1989

Elevmødet

afholdes søndag den 21. maj kl. 14.00.

Reservér venligst dagen i god tid og kom til Stidsholt. Det er mest festligt, når vi er mange. Se avisernes annoncer i god tid. I er velkommen til at tage jeres forældre eller ægtefælle og børn med.

Jubilæumsholdene

Elever fra	1978-79 (10 år)
Elever fra vinteren	1963-64 og sommeren 1964 (25 år)
	1958-59 og sommeren 1959 (30 år)
	1953-54 og sommeren 1954 (35 år)
	1948-49 og sommeren 1949 (40 år)
	1943-44 og sommeren 1944 (45 år)
	1938-39 og sommeren 1939 (50 år)
	1933-34 og sommeren 1934 (55 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11.00. Send venligst et kort med indmeldelse en uge før til os. - Prøv at finde frem til gamle kammeraters adresse og gør dem opmærksom på festen.

Elevforeningens bestyrelse

Knud Villy Andersen, H. C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. Formand. 08 12 14 43.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 08 17 02 31.

Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby. Kasserer. 08 46 17 27.

Orla Jensen, Ålborg 229, Syvsten, 9300 Sæby. 08 46 83 40.

Jørgen Holm Jensen, Sdr. Ringvej 2, 9300 Sæby. 08 46 79 06.

Jack Schlippe-Steffensen, Sundørevägen 22, S-46300 Lilla Edet.

Telf. 009-46-520-51462.

Fatima Lise Jaouadi, Cresten Koldsvej 4, 9300 Sæby. Sekretær. 08 46 80 06.

Skolen bestyrelse

Gårdejer Knud Pinstrup, Nørreris, 9240 Nibe. Formand. 08 66 90 20.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 08 17 02 31.

Ingrid Houbak, Gdemålsgård, Bjergby, 9800 Hjørring. 08 97 10 36.

Lis Sohnemann, Gravsholtsvej 10, Langholt, 9310 Vodskov. 08 25 71 49.

Gårdejer Jørgen Trøldborg, Råbjergvej 220, 9982 Ålbæk. 08 48 80 64.

Niels Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus. 08 24 98 16.

Knud Andersen, H. C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. 08 12 14 43. (Elevforeningens formand).

Telefonnumre

Skolens telefon - 08 46 81 03 og 08 46 80 33

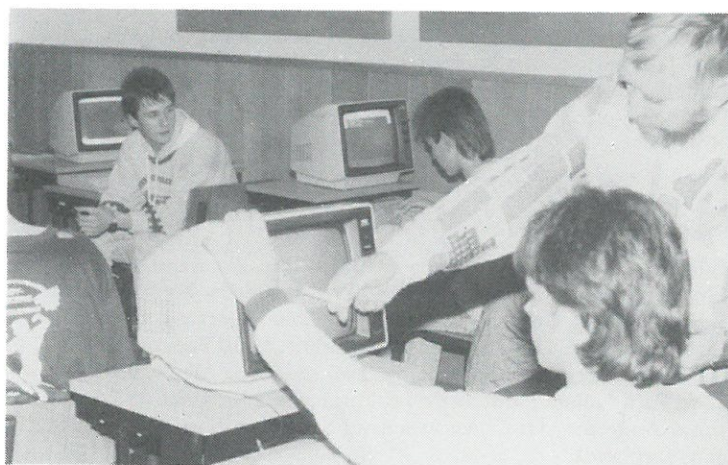
Elevtelefon - 08 46 80 72

Grete og Bent Østergaard - 08 46 81 98

Grethe og Jeppe Buhrkall, Solbækvej 96, 9300 Sæby - 08 46 73 52

Adresseændringer

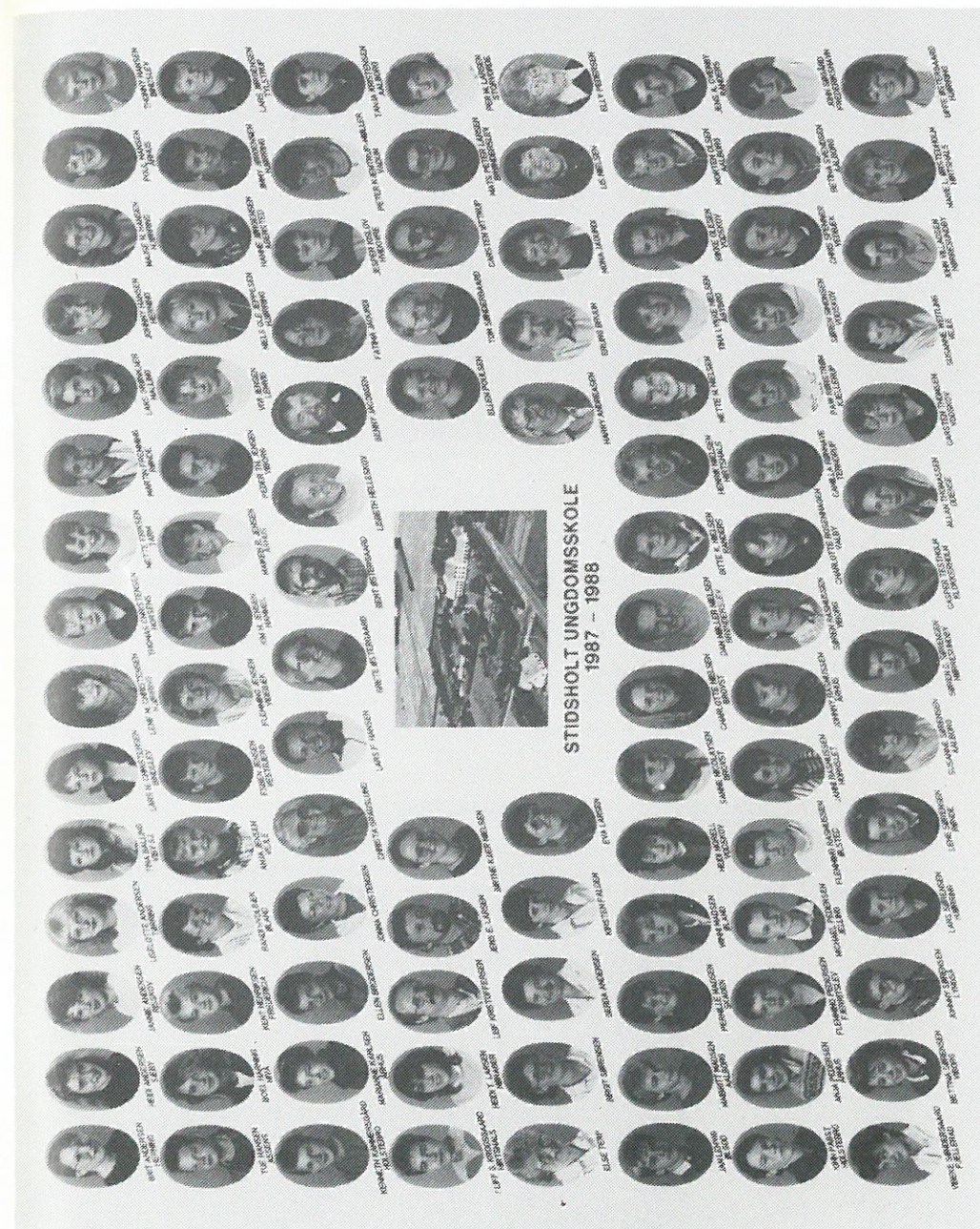
bedes sendt til kassereren, Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby.
Tlf. 08 46 17 27.

Elevliste 1987/88

Brit Andersen, Nibevej 122 vær. 5, 9200 Aalborg SV.
Heidi Andersen, Langtvedvej 45, 9300 Sæby.
Jannie S. Andersen, Vejlbj vænge 24, 8240 Risskov.
Liselotte Andersen, Kalhavevej 68, 7171 Uldum.
Tina Balling, Fasanvej 4, 4130 Viby Sj.
Lars Norman Christensen, Ågade 3, 9881 Bindslev.
Lene Christensen, Østergade 57, 9800 Hjørring.
Thomas la cour Christensen, Dagnæs Boulevard 63, 8700 Horsens.
Charlotte Dahl, Østergade 74, 9560 Hadsund.
Mette R. Eriksen, Østergårdevej 8, Foersum, 6880 Tarm.
Martin Fremming, Pindstrupvej 23, Thorsager, 8410 Rønde.
Lars Grønkjær, Øvlevej 6, 8340 Malling.
Johnny S. B. Hansen, Bjerrevej 15, Tanderupkær, 7400 Herning.
Majse N. Hansen, Hestkærvej 11 B, 9800 Hjørring.
Poul Hansen, Illerupvej 42 4. th., 8200 Århus N.
Thonny R. Hansen, Bettevej 62 v., Tversted, 9881 Bindslev.
Tue Hansen, Baldersvænget 9, 5610 Assens.
Boel Harning, Islandshøjparken 60 1.3., 2990 Nivå.
Kent Henriksen, Adelvej 84, Taulov, 7000 Fredericia.
Randi Hvolbæk, Anholtvej 3, Øland, 9460 Brovst.
Anja M. Jensen, Løget høj 21 A st. th., 7100 Vejle.
Esben J. Jensen, Vildmosevej 21, 9700 Brønderslev.
Flemming Jensen, Ryesmindevej 18, 6920 Videbæk.
Kim Hjort Jensen, Sall skovvej 20, 8450 Hammel.
Maiken R. Jensen, Lindholmvej 7 3 t.v., 8200 Århus N.
Peder T. Jensen, Falkevej 76 stv. 235, 8800 Viborg.
Vivi M. Jensen, Fjaltringbyvej 75, Fjaltring, 7620 Lemvig.
Niels Ole G. Jeppesen, Gefionsvej 3, 9800 Hjørring.
Hanne Jørgensen, Søråvej 4, Agersted, 9330 Dronninglund.
Jimmy Jørgensen, Færøvej 68, 9800 Hjørring.
Lars Jørgensen, Løvparken 69, 9700 Brønderslev.
Kenneth Kammersgaard, Lemvigvej 6 A, 7500 Holstebro.
Marianne Karlsen, Fuglebakkevej 124 5 t.v., 8210 Århus V.
Jesper Kislov, Grenhusene 71, 2650 Hvidovre.
Peter Kjemtrup-Møller, Nervøsvej 45, 9430 Vadum.
Tanja Kristensen, Stationsmestervej 114, 9200 Aalborg SV.
Cliff G. Krogsgaard, Ringvejen 41, 9850 Hirshals.
Heidi Thybo Larsen, Ørnbjergvej 10, Baldrup, 9610 Nørager.
Mats Peter Larsen, Finsenevej 20 t.v., 9700 Brønderslev.
Per Munch Larsen, Charlottevej 4, 9280 Storvorde.
Jan Lemvig, Herningvej 18, 6870 Ølgod.
Majbrit Madsen, Møhlholmvej 1, Str. Brønnum, 9520 Skørping.

Pernille Madsen, Markvej 55, 9990 Skagen.
 Winni Madsen, Lundkær 3, Øland, 9360 Brovst.
 Heidi Morell, Vodskovvej 57 D, 9310 Vodskov.
 Sanne Nicolaysen, Ole Rømersvej 21, 9460 Brovst.
 Charlotte Nielsen, Kærvangen 7, Nørhalne, 9430 Vadum.
 Dan Møller Nielsen, Fortunavej 12, 9700 Brønderslev.
 Gitte Kibæk Nielsen, Kløvervej 11, Assentoft, 8900 Randers.
 Henrik Nielsen, Fyrrevænget 28, 9850 Hirtshals.
 Mette Nord Nielsen, Ulstrupvej 29, 9500 Hobro.
 Tina Lykke Nielsen, Bellisvej 20, 9440 Åbybro.
 Jane Nygaard Olesen, Sørupvej 374, 9830 Tårs.
 Rikke Olesen, Langbrokrovej 22, 9310 Vodskov.
 Morten K. Olsen, Agrihøj 16, 9210 Aalborg SØ.
 Jens Anton Overby, Bambushaven 1, 8900 Randers.
 John Pabst, Brahmsvej 28, 7500 Holstebro.
 Anja Pedersen, Fjældevangen 110 1. th., 8210 Århus V.
 Flemming S. Pedersen, Dronningholmsvej 31, 9690 Fjerritslev.
 Michael Pedersen, Bakkedraget 25, 7300 Jelling.
 Flemming Rasmussen, Vænget 2, 3310 Ølsted.
 Janni U. Rasmussen, Ravnvej 5, 8543 Hornslet.
 Johnny Rasmussen, Bergensgade 12, 8200 Århus N.
 Søren Rasmussen, Sjællandsgade 9, 1. tv., 8800 Viborg.
 Charlotte Rosenhagen, Følager 25, 2500 Valby.
 Camilla Rønhave, Åvangen 4, 9575 Terndrup.
 Paw D. Rørstrøm, Snagildvej 22, Knudstrup, 8620 Kjellerup.
 Søren Simonsen, Vodskovbyvej 48, 9310 Vodskov.
 Chris Spenner, Oddesundvej 24, Humlum, 7600 Struer.
 Betina Svendsen, Hobrovej 58, 9000 Aalborg.
 John Søgaard, Vilhelm Becksvej 46, Elling, 9900 Frederikshavn.
 Vibeke Søndergaard, Fjelleradbygade 53 Fjellerad, 9260 Gistrup.
 Bettina H. Sørensen, Egelundsparken 3 A, 8833 Ørum Sønderlyng.
 Johnny Sørensen, Knøsvej 10 Lyngså, 9300 Sæby.
 Lars Sørensen, Vænget 14, Lørslev, 9800 Hjørring.
 Lene Sørensen, Ravnevej 3, 8410 Rønde.
 Susanne R. Sørensen, Skallerupvej 363, 9220 Aalborg Ø.
 Søren D. Sørensen, Vikingvej 5 1. tv., 9400 Nørresundby.
 Casper Testholm, Østermarksvej 16, Klokkeholm, 9320 Hjallerup.
 Allan Thomassen, Egeparken 152 2. tv., 5240 Odense NØ.
 Carsten Thomsen, Store Tingbakke 37, 9310 Vodskov.
 Susanne Weidling, Løget center 73 A 1, 7100 Vejle.
 John Villadsen, Digmansvej 15 st. tv., 9400 Nørresundby.
 Marie Louise Ørstedholm, Nejstvej 8, 9850 Hirtshals.
 Uffe Østergaard, Gl. Hirtshalsvej, 9800 Hjørring.

*SMÅ SJOVE GLIMT
FRA
HVERDAGEN...*

REGNSKAB

for året 1. maj 1987 - 30. april 1988

INDTÆGT

Kassebeholdning	1.333,15
Årsskrifter skolen	12.000,00
Årsskrifter ind pr. giro	10.420,00
Årsskrifter ind Kontant	380,00
Renter	140,39
	<u>Kr. 24.273,54</u>

UDGIFT

650 årsskrifter Ekspres-Trykkeriet	18.660,00
Frimærker	3.128,00
Kontorartikler	214,00
Blomster	207,00
Annonce	115,30
Indestående i Sparekassen	1.625,05
Indestående på giro	29,86
Kontant beholdning	294,33
	<u>Kr. 24.273,54</u>

Sæby den 3. maj 1988

Karen Søndergaard

Sæby den 10. maj 1988

Ovenstående regnskab er gennemgået og fundet i overensstemmelse med bilagene. Kassebeholdningen er til stede.

Gerda Osterland Rasmussen

Jørgen Farum

Egnsbank Nord, Sæby, har sponceret udgivelsen af årsskriftet med 500 kr.

Hjertelig tak!

Anti-Jantelov.

Du skal vide, at vi andre regner med dig,
fordi du er noget.

Du skal vide, at mindst 4-5 mennesker, nemlig dine
nærmeste, er afhængige af dig.

Du skal vide, at vi ved, at der er noget godt
og værdifuldt i dig, som vi har brug for.

Du skal vide at du har nogle menneskelige
egenskaber som vi holder af.

Du skal vide, at vi andre også kender til at føle
os betydningsløse, værdiløse, ensomme og mislykkede.

Du skal vide, at du hører sammen med os.
Du skal vide, at vi vil gøre meget for dig.

Du skal vide, at dit eget liv og vort
samfunds beståen er meget afhængig af din indsats.

Du skal vide, at vi sammen med dig
kan løse problemerne.

